

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 11 lipca 1964 r.

Nr 44

TRESC:

Poz.:

ZARZĄDZENIA:

208 —	Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 2 lipca 1964 r. zmieniające zarządzenie w sprawie przyznania niektórych ulg w świadczeniach na fundusz gromadzki	391
209 —	Ministra Handlu Zagranicznego z dnia 4 lipca 1964 r. w sprawie zgłaszania znaków towarowych do rejestracji za granicą i ich używania oraz w sprawie sposobu opatrywania znakami towarowymi towarów przeznaczonych do obrotu zagranicznego	391
210 —	Ministra Komunikacji z dnia 24 czerwca 1964 r. w sprawie badania wypadków statków powietrznych	392
211 —	Przewodniczącego Komitetu Nauki i Techniki z dnia 25 czerwca 1964 r. w sprawie jednostek wiodących w planowaniu i realizacji prac naukowo-badawczych	396

208

ZARZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 2 lipca 1964 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie przyznania niektórych ulg w świadczeniach na fundusz gromadzki.

Na podstawie art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 13 kwietnia 1960 r. o ochronie przeciwpożarowej (Dz. U. Nr 20, poz. 120) zarządza się, co następuje:

§ 1. W § 4 zarządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 15 kwietnia 1962 r. w sprawie przyznania niektórych ulg w świadczeniach na fundusz gromadzki (Monitor Polski Nr 38, poz. 180) dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Jeżeli członek czynny ochotniczej straży pożarnej nie podlega obowiązkowi wpłat na fundusz gro-

madzki, lecz zamieszkuje i prowadzi gospodarstwo rolne wspólnie z osobą podlegającą temu obowiązkowi, a będącą członkiem jego rodziny, ulgi w świadczeniach na fundusz gromadzki z tytułu wykonywania przez niego prac wymienionych w § 3 mogą być udzielane tej osobie”.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych: w z. Z. Sznek

209

ZARZĄDZENIE MINISTRA HANDLU ZAGRANICZNEGO

z dnia 4 lipca 1964 r.

w sprawie zgłaszania znaków towarowych do rejestracji za granicą i ich używania oraz w sprawie sposobu opatrywania znakami towarowymi towarów przeznaczonych do obrotu zagranicznego.

Na podstawie art. 57 ust. 2 ustawy z dnia 28 marca 1963 r. o znakach towarowych (Dz. U. Nr 14, poz. 73) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Znaki towarowe, którymi oznaczane są towary przeznaczone do obrotu zagranicznego, powinny być zarejestrowane w Polsce i w państwach, do których dokonywany jest eksport tych towarów.

2. Minister Handlu Zagranicznego może zwolnić od obowiązku rejestracji znaku towarowego za granicą, jeżeli rejestracja taka nie byłaby celowa.

§ 2. Zgłoszeń do rejestracji w Polsce i za granicą znaków towarowych dla towarów przeznaczonych do obrotu zagranicznego dokonują na swoją rzecz przedsiębiorstwa handlu zagranicznego właściwe ze względu na eksport towaru oznaczonego znakiem towarowym.

§ 3. 1. Znaki towarowe dla towarów przeznaczonych do obrotu zagranicznego oraz sposób umieszczania tych znaków na towarach i opakowaniu ustala przedsiębiorstwo handlu zagranicznego w porozumieniu z producentem towarów lub jednostką nadrzędną producenta.

2. W wypadkach uzasadnionych interesem gospodarczym przeznaczone do obrotu zagranicznego towary tego samego rodzaju, a produkowane przez różnych producentów, powinny być oznaczane takim samym znakiem towarowym.

§ 4. 1. Znaki towarowe dla towarów przeznaczonych do obrotu zagranicznego powinny być estetyczne, możliwie dostosowane wielkością i kompozycją do właściwości towarów opatrywanych tymi znakami, charakterystyczne i łatwe do rozpoznania oraz w miarę możliwości uwzględniać upodobania istniejące w krajach, do których są eksportowane towary.

2. Znaki towarowe nie powinny zawierać:

- 1) wyrazów trudnych do wymówienia w językach używanych w krajach, do których są eksportowane towary, a w szczególności wyrazów złożonych z głosek właściwych dla języka polskiego, jak sz, cz, ś, ć itp.;
- 2) wyrazów, rysunków, kolorów, które w krajach, do któ-

rych są eksportowane towary, stanowiłyby naśladownictwo symboli kultu religijnego lub które w tych krajach mogłyby być uważane za nieprzyzwoite albo mogłyby obrażać uczucia narodowe.

§ 5. Rozbieżności w zakresie spraw objętych zarządzeniem rozstrzyga Minister Handlu Zagranicznego w porozumieniu z właściwym ministrem lub kierownikiem urzędu centralnego.

§ 6. Traci moc zarządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 17 listopada 1951 r. w sprawie rejestracji znaków towarowych dla towarów przeznaczonych na eksport (Monitor Polski Nr A-100, poz. 1471).

§ 7. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Handlu Zagranicznego: *W. Trąmpczyński*

210

ZARZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 24 czerwca 1964 r.

w sprawie badania wypadków statków powietrznych.

Na podstawie art. 50 ust. 2 ustawy z dnia 31 maja 1962 r. — Prawo lotnicze (Dz. U. Nr 32, poz. 153) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1.

Przepisy ogólne.

§ 1. Przepisy niniejszego zarządzenia stosuje się do wypadków:

- 1) polskich cywilnych statków powietrznych na obszarze Polski i obszarze nie podlegającym zwierzchnictwu żadnego państwa;
- 2) obcych statków powietrznych na obszarze Polski, chyba że umowy międzynarodowe obowiązujące Polskę przewidują odmienne zasady badania tych wypadków.

§ 2. 1. Wypadkiem lotniczym jest wydarzenie, które powstało w związku z używaniem statku powietrznego w czasie od chwili, gdy choćby jedna osoba weszła na jego pokład z zamiarem odbycia lotu, do chwili opuszczenia przez ostatnią osobę pokładu statku, i które spowodowało śmierć albo ciężkie uszkodzenie ciała człowieka, albo zniszczenie lub poważne uszkodzenie statku powietrznego.

2. Nie jest wypadkiem lotniczym wypadek śmierci albo uszkodzenie ciała człowieka na pokładzie statku powietrznego, które zostały spowodowane procesami patologicznymi toczącymi się przed wypadkiem w organizmie poszkodowanego.

3. Poważnym uszkodzeniem statku powietrznego jest uszkodzenie, które nie może być usunięte w drodze naprawy bieżącej albo przez wymianę uszkodzonego elementu lub zespołu statku powietrznego bez potrzeby przeprowadzenia próbnego lotu doświadczalnego wymaganego dla stwierdzenia ważności świadectwa sprawności technicznej (świadectwa oględzin).

§ 3. Badania wypadków lotniczych przeprowadza się w celu ustalenia ich okoliczności i przyczyn oraz przedsięwzięcia — na podstawie wyników badania — odpowiednich środków dla zapobieżenia podobnym wypadkom w przyszłości.

§ 4. W razie wypadku lotniczego należy:

- 1) zorganizować pomoc dla osób, które wskutek wypadku lotniczego doznały uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia albo są narażone na niebezpieczeństwo;
- 2) zabezpieczyć statek powietrzny, jego części, ładunek, dokumenty statku i dokumenty członków załogi oraz pasażerów, miejsce wypadku, ślady, zanotować nazwiska, imiona i adresy uczestników i świadków wypadku, spowodować niezwłoczne zbadanie, w trybie unormowanymi obowiązującymi przepisami, uczestników wypadku, co do których zachodzi podejrzenie, że przyczynili się do wypadku, na zawartość alkoholu w organizmie, a ponadto — w miarę potrzeby i możliwości — zbadanie przez lekarza, czy członkowie załogi statku powietrznego znajdowali się w stanie wskazującym na użycie także innego środka powodującego osłabienie wymaganej od nich w czasie pełnienia czynności lotniczych sprawności fizycznej i psychicznej;
- 3) zawiadomić o wypadku najbliższy organ Inspektoratu Kontroli Cywilnych Statków Powietrznych, zwanego dalej KCSO, oraz organy Milicji Obywatelskiej, zwanej dalej MO, i organy prokuratury;
- 4) zawiadomić również najbliższy kapitanat portu i organy Wojsk Ochrony Pogranicza, jeżeli wypadek zdarzył się na polskim brzegu morskim lub w jego pobliżu;
- 5) przeprowadzić badania.

§ 5. 1. Jeżeli wypadek lotniczy zdarzył się na lotnisku cywilnym, obowiązki wymienione w § 4 pkt 1—4 ciążyą na osobie odpowiedzialnej za kierowanie ruchem lotniczym na tym lotnisku, a w razie jej nieobecności — na użytkowniku lotniska.